

napjait, pedig Z. nem szeretett volna senkit megbán-
tani, se fájdalmat okozni, de egy borderline-osnak
sajnos mindig csak később esik le, hogy mit tett. Ro-
konai, barátai, kollégái is szorítottak, imádkoztak
érte, hogy mihamarabb kikerüljön ebből a mentális
viharból. Ha a felhők lassan el is tűntek felette, csak
átmeneti volt a napfényes, nyugodt létezés: kilenc-
hetes nyári bent tartózkodása után ősszel újakezdő-
dött a kálváriája. „Körhinta magányban vesztegel

egy élet: hin-tapa-linta, hi-tapa-linta” – idézte magá-
ban egyik versszösszenetét.

A Fal áthághatatlan merevségébe ütközött ismét.
Aztán végül belenyugodott a helyzetébe: elfogadta,
hogy erről a lelki hullámvasútról csak az árnyképű
végzet árán szállhat le, s hullhat alá az örökkévaló-
ságban. Mert „mihelyt elvégeztük a feladatunkat, és
sikeresen megbirkóztunk vele, hazamehetünk.” Végre.
Tekintet nélkül. Mindannyian.

FECSKE CSABA

Rovások

*és mégis mégis
mindenek ellenére
jó volt köztetek*

*véget ért az út
Baco hol keresztezik
egymást álmaink*

*van két gyermekem
született öt unokám
boldogok vagytok*

*szemed viharos
kékjében kapálózom
élni tanulok*

*ha vagy is te nem
lehetsz az én Istenem
mert vak s kegyetlen*

Kert

*biccent az almafa rendben
minden a helyén van itt
csakis itt van a helyén idő
és szépség szederbokor rigófütty
fehértésébe rejtező nárcisz
amit még Mancsi néni is láthatott
jaj de gyönyörű mondta mindig
szűznek tetsző csodálkozással
délelőtti csend nem olyan sietős
és zaklatott mint a harangszó utáni
a nap fele még majdnem megvan
két almafa között a fénytisztáson
szunyókál a nyár de nem marad le
semmiről itt a semmi is oly sokatmondó
hogy belesajdul a szív*